

Sygn. akt I C 440/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Zambrowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Makaruk
Protokolant Beata Giers

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2017 r. w Zambrowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko S. O.

o zapłatę 1.500 zł

I. zasądza od pozwanego S. O. na rzecz powódki (...) w W. kwotę 1.500 (jeden tysiąc pięćset) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 lipca 2017 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego S. O. na rzecz powódki (...) w W. kwotę 362 (trzysta sześćdziesiąt dwa) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 287 (dwieście osiemdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 440/17

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 14 lipca 2017 r. powódka (...) w W. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od S. O. kwoty 1.500 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 5 stycznia 2017 r. pozwany S. O. kierując bez wymaganych uprawnień pojazdem marki A. o numerze rejestracyjnym (...) w wyniku nieprawidłowego wykonywania manewru omijania doprowadził do zderzenia z pojazdem marki O. o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez S. G.. W wyniku zdarzenia doszło do uszkodzenia pojazdu marki O.. Powódka wyjaśniła, że w dacie zdarzenia udzielała ochrony w zakresie ubezpieczenia oc samochodu kierowanego przez pozwanego, w ramach której wypłacone zostało poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 1.500 zł. Powódka wskazała, że zgodnie z treścią art. 43 ustawy z dnia 22 maja 2003 r.

o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych przysługuje jej względem pozwanego roszczenie o zwrot wypłaconego odszkodowania.

W dniu 18 lipca 2017 r. Sąd Rejonowy w Zambrowie w sprawie sygn. akt I Nc 492/17 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

W dniu 31 lipca 2017 r. pozwany S. O. złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o uchylenie go w całości. Pozwany zakwestionował, jakoby to on był sprawcą zdarzenia z 5 stycznia 2017 r. Według niego to S. G. cofając pojazd O. (...) uderzył w samochód A., w którym siedział.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 5 stycznia 2017 r. w Z. S. O. kierując bez wymaganych uprawnień pojazdem marki A. o numerze rejestracyjnym (...) w wyniku nieprawidłowego wykonywania manewru cofania doprowadził do zderzenia z pojazdem marki O. (...)

o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez S. G.. W wyniku zdarzenia doszło do uszkodzenia pojazdu marki O. stanowiącego własność J. G..

Na miejsce zdarzenia została wezwana policja. Funkcjonariusz policji A. L. ustalił okoliczności w jakich doszło do kolizji. Z zaistniałej kolizji drogowej sporządził notatkę informacyjną, w której jako sprawcę kolizji wskazano S. O. oraz wskazano, że nie posiadał on uprawnień do kierowania pojazdem. S. O. nie kwestionował wówczas swojej winy, ani tego, że nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdem. Pojazd S. O. został przekazany osobie przez niego wskazanej. Do Sądu Rejonowego w Zambrowie został skierowany wniosek o ukaranie S. O..

Sąd Rejonowy w Zambrowie wyrokiem z dnia 14 listopada 2017 r. w sprawie II W 503/17 uznał obwinionego S. O. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 98 kw (spowodowanie stłuczki) i art. 94 § 1 kw (prowadzenie pojazdu bez uprawnień) i za to na mocy art. 94 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierzono mu karę grzywny w wymiarze 800 zł. Obwiniony nie odwoływał się od tego wyroku i stał się on prawomocny w dniu 22 listopada 2017 r.

Pojazd kierowany przez S. O. w momencie zdarzenia był objęty ochroną ubezpieczeniową w zakresie oc w (...) w W..

Poszkodowany J. G. wystąpił o likwidację szkody z ubezpieczenia oc pojazdu sprawcy. (...) w W. przeprowadziło postępowanie likwidacyjne. Ustalono, że koszty naprawy pojazdu wynoszą 1.585,51 zł brutto. Ostatecznie między (...) w W. a J. G. została zawarta ugoda, na mocy której ubezpieczyciel wypłacił poszkodowanemu kwotę 1.500 zł, która w całości zaspakaja jego roszczenia związane z przedmiotową szkodą. Odszkodowanie w tej wysokości zostało wypłacone J. G. 25 stycznia 2017 r..

Pismem z dnia 7 marca 2017 r. (...) w W. wezwało S. O. do zapłaty należności regresowej w wysokości 1.500 zł w terminie do 21 marca 2017 r.

S. O. nie uiścił należności.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania świadków: J. G. (k. 64 v), S. G. (k. 64 v-65) i A. L. (k. 81 v), a także: notatkę informacyjną (k. 16), informację (k. 17), pisma (k. 18-19, 22), wycenę szkody (k. 19v-22), potwierdzenie dokonania wypłaty odszkodowania (k. 24), wezwanie do zapłaty (k. 25), kserokopię notatnika służbowego (k. 72-75), odpis wyroku (k. 87), akta szkodowe.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 822 kc w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z kolei w myśl art. 43 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 ze zm.) zakładowi ubezpieczeń oraz Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, w przypadkach określonych w art. 98 ust. 2 pkt 1, przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący: 1) wyrządził szkodę umyślnie, w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości albo po użyciu środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu narkomanii; 2) wszedł w posiadanie pojazdu wskutek popełnienia przestępstwa; 3) nie posiadał wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym, z wyjątkiem przypadków, gdy chodziło o ratowanie życia ludzkiego lub mienia albo o pościg za osobą podjęty bezpośrednio po popełnieniu przez nią przestępstwa; 4) zbiegł z miejsca zdarzenia.

Powódka wywodziła swoje żądanie z faktu, że wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie, za zdarzenie, którego sprawcą był pozwany, przy czym nie posiadał on wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym

w rozumieniu powołanego art. 43 ust. 3 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Analiza i ocena zgromadzonego materiału dowodowego prowadziła do wniosku o słuszności roszczenia powódki.

W świetle wiarygodnych, w ocenie Sądu, zeznań świadków S. G. i J. G., a przede wszystkim A. L. funkcjonariusza policji, który interweniował na miejscu zdarzenia, nie budzi wątpliwości, że to pozwany S. O. był sprawcą zdarzenia w dniu 5 stycznia 2017 r., kiedy to podczas wykonywania manewru cofania nie zachował należytej ostrożności, w wyniku czego uderzył w samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...), nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdem. Za taką oceną przemawiają także zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, z których wynika, iż osoba, która nie dopuściła się zarzucanego czynu, kwestionuje skazanie jej za jego popełnienie. W prawdzie prawomocny wyrok skazujący pozwanego za popełnienie wykroczeń z art. 98 i 94 § 1 kw, nie jest wiążący dla Sądu w niniejszym postępowaniu, jednakże okoliczność jego zapadnięcia, jak też zaniechanie wniesienia przez pozwanego apelacji od niego, nie mogą zostać pominięte. Okoliczności te, oceniane zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, w połączeniu z wyżej wskazanymi dowodami przemawiają za zasadnością żądania powódki. Ponadto podkreślić należy, iż bezpośrednio po zdarzeniu pozwany nie kwestionował ani tego, że był sprawcą kolizji, ani że nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdem, co znajduje potwierdzenie zarówno w policyjnej notatce o zaistniałej kolizji jak też zeznaniach świadków: J. G. (k. 64 v) i A. L. (k. 81v).

Zasadą jest, że zakład ubezpieczeń jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszystkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu pojazdu. Do wydatków tych należy zaliczyć koszty nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia pojazdu. Wedle reguły wskazanej w art. 363 kc w razie zaistnienia wypadku poszkodowany powinien uzyskać pełną rekompensatę poniesionej szkody. Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51, LEX nr 78592). Powódka dokonała wypłaty ugodzonego odszkodowania po dokonaniu kalkulacji naprawy pojazdu, która została złożona do akt sprawy. Nie była ona kwestionowana przez pozwanego, nie można jej też było uznać w żadnym stopniu za zawyżoną. Potwierdzają ją także zeznania świadka J. G..

Dlatego też mając na uwadze wyżej wskazane dowody, uznane przez Sąd za wiarygodne, zasądzono w punkcie I wyroku od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.500 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc obciążając nimi w całości pozwanego, jako stronę przegrywającą. Na koszty poniesione przez stronę powodową składała się od opłata od pozwu w wysokości 75 zł, koszty zastępstwa procesowego ustalone zgodnie z § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w wysokości 270 zł oraz opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.